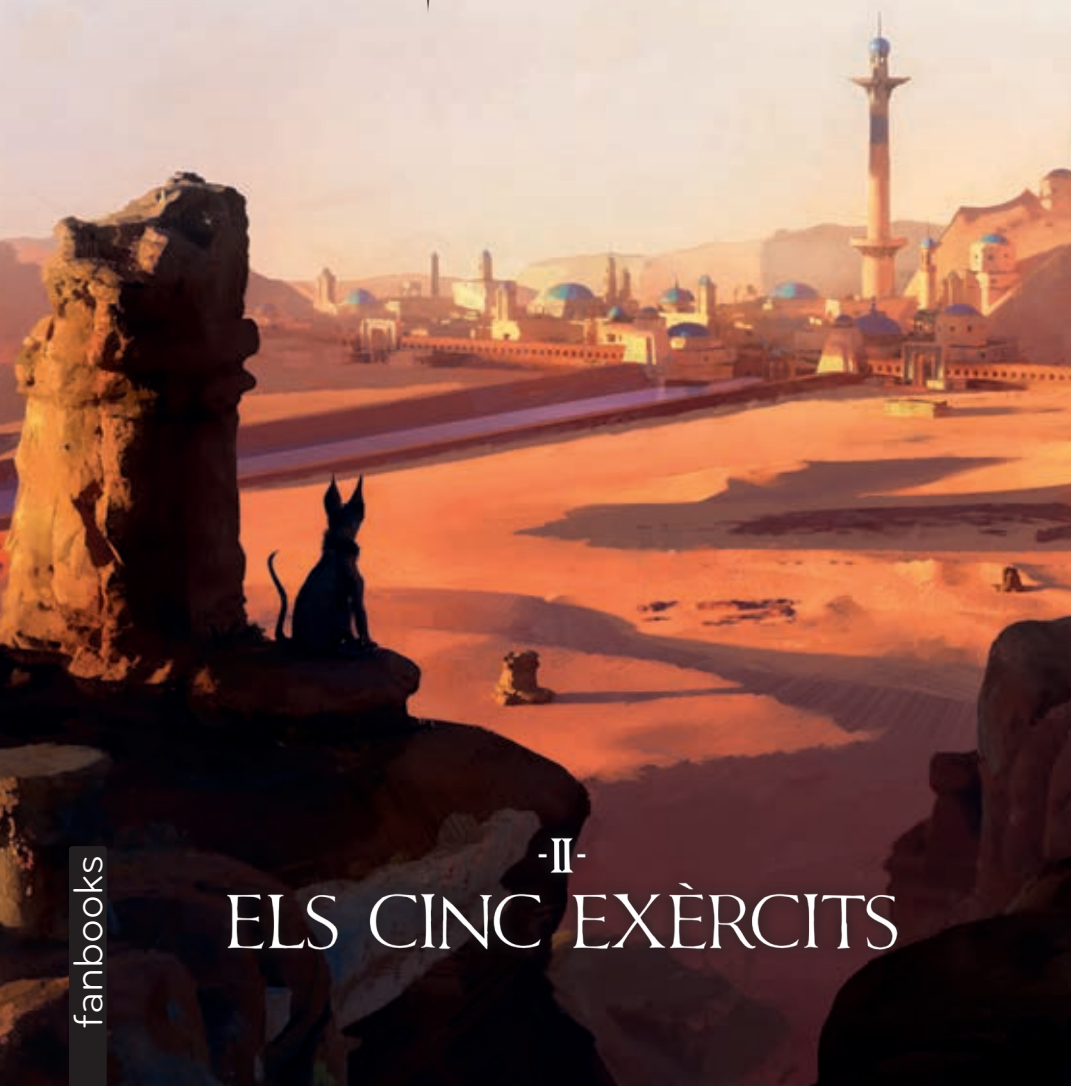

FILLS D'ÈODDHUM

- ROGER TARRÉS -

fanbooks

-II-
ELS CINC EXÈRCITS

ROGER TARRÉS

FILLS D'ÈODHUM
ELS CINC EXÈRCITS

*Als meus apreciats lectors zero,
per la seva sinceritat i dedicació.
I també a la Cristina,
pel suport ferm i les pessigolles a traïció.*

Fanbooks

© Roger Tarrés, 2023
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2026
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2023
Primera edició en aquest format: octubre del 2026
ISBN: 978-84-10028-95-1
Dipòsit legal: B. 13.717-2026
Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra
(www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El penya-segat dels heretges

—Torna camí enrere. Recordes la gran roca de fa una estona? Hi he deixat provisions; agafa-les —va dir en Yàgon—. Aquesta serà l'última vegada que em veuràs. Desapareix. Marxa d'aquí, marxa de Hímdor. Ets un heretge, l'Església no parará de buscar-te fins que et trobi, però sigui com sigui... viu. No has fet res dolent.

En Jarkin va córrer, va arribar a la roca, va trobar la bossa. Amb el cos tens, no es va aturar a menjar, va continuar avançant pel camí de sorra. Sabia que si anava pels marges, pel sotabosc, li podrien seguir el rastre molt fàcilment. Va aprofitar la nit fins que va començar a clarejar. Exhaust i sense rumb, es va endinsar en el bosc que envoltava Ciutat Sagrada.

Els dies següents, els va passar mig desorientat i amb la por de ser descobert. No dormia mai al mateix lloc i va començar a tenir gana. Les provisions del comandant se li havien acabat i amb prou feines havia aconseguit trobar algunes baies. Caçar no era una opció, no en sabia, i li feia por que les trampes delatessin la seva presència.

Afamat, va decidir finalment anar a Ciutat Sagrada. Allà seria l'últim lloc on s'esperarien que hi anés un heretge. I així va ser: per entrar a la ciutat es va amagar dins un carro ple de botes de fusta, i un cop a dins no va tenir cap problema. Li havia crescut la barba i anava tot brut. No el reconeixien.

A Ciutat Sagrada la religió tenia molt poder. Allà, hi vivia el sacre sacerdot, la figura més venerada pels creients del déu Ashúram, que influïa sobre moltes decisions de la corona. En Jarkin mateix, des de ben petit, havia estat adoctrinat amb les *Ensenyances d'Ashúram*. Tothom en coneixia els quatre manaments que apareixien al *Llibre del Sol*:

«Creuràs en la protecció d'Ashúram, que et serà atorgada si te la mereixes».

«Viuràs amb honor».

«No mentiràs».

«No et deixaràs enganyar per la falsa llum de la lluna».

Ningú de Hímdor havia qüestionat mai tan seriosament el poder dels sacerdots, el poder d'Ashúram, fins que ell havia vist com aquells ulls verds aniquilaven cinquanta soldats a la batalla de Tinere, els mateixos ulls verds que es descrivien a les *Escriptures de l'Heretgia*. Els havia vist, n'estava segur, però només el comandant Yagon l'havia cregut.

Ciutat Sagrada era plena de contrastos; la riquesa més exquisida convivia amb la pobresa més absoluta. La riquesa estava condensada al voltant de la Santa Seu, un edifici majestuós que resguardava les *Ensenyances d'Ashúram*, d'on no paraven d'entrar i sortir soldats, sacerdots i persones amb túniques impol·lutes.

En Jarkin va intentar trobar feina. No ho va aconseguir. Va saber de negocis pobres que no podien pagar-li un sou. Ja sense idees, va haver de dedicar-se a furtar: una poma en una parada, sobralles de menjar d'una taverna... Almenys no el reconeixien i seguia viu, tal com li havia manat el comandant.

Però aquella rutina imposada i depriment va canviar al cap d'uns quants dies quan es va creuar amb el seguici del rei Jòrrim, que es dirigia a la Santa Seu. Pel que semblava, el rei havia decidit allargar l'estada a Ciutat Sagrada abans de continuar amb «la ruta dels deu cicles de regnat». En Jarkin no hi va veure el co-

mandant, però sí que va reconèixer el conseller Mauri Blisto, sempre a prop del rei.

De pressa i corrents, va intentar amagar-se entre uns quants llenyataires, amples d'espatlles, que es van posar fermes i es van colpejar el pit dues vegades mentre passava la comitiva. El rei Jòrrim saludava amablement les persones que s'amuntegaven al carrer per veure'l i cridar: «Llarga vida al rei!». I just en aquell moment, a en Jarkin li va semblar que per un segon es fixava en ell.

«M'ha descobert?». Era impossible. Per molt que l'haguessin tractat d'heretge, un rei no recordaria la cara d'un simple soldat.

Un cop el seguici va entrar a la Santa Seu, se'n va anar fins a la muralla interior de Ciutat Sagrada, lluny de la riquesa. Va recolzar l'esquena al mur de pedra i va esperar que la son fes acte de presència sense res per protegir-se del fred de la nit.

L'absència del comandant a la comitiva l'havia intrigat. «Què deu estar fent en aquests moments? Devien descobrir que em va alliberar?», va preguntar-se.

Estava a punt d'adormir-se quan va sentir unes passes solitàries. Es va tensar, a punt per fugir cames ajudeu-me. No podia fer res més, no tenia cap arma, ni escut ni armadura.

El soroll s'acostava cap a la seva posició. «Segur que passarà de llarg...». De cop, les passes es van aturar. En Jarkin va veure una silueta, immòbil, a unes deu passes de la seva posició. Era un home, portava capa i una espasa a la cintura; no li va veure bé la cara.

—Ets en Jarkin, oi? —Tot i el to imponent, semblava la veu d'un home jove—. No soc aquí per capturar-te, només et vull fer algunes preguntes.

La figura es va apropar més i va deixar que la llum de la lluna el desemascarés. No portava la corona, però sí uns anells dignes d'un rei.

—Majestat? —Va estar a punt de picar-se el pit amb el puny.

En comptes de fer-ho, va dir en veu baixa—: Ja és segur que vagi tot sol per aquests carrers no gaire... decents a aquestes hores de la nit en què Índrim és més poderós?

Els ulls foscos del rei es van obrir de bat a bat i es va esforçar per no riure. En to sorneguer, li va contestar:

—Ara sí que sé del cert que ets qui em pensava. —Va retallar la distància que els separava—. El primer que em va explicar el comandant Yagon sobre tu és que el dia que us vau conèixer vas provar de dir-li com havia d'anar protegit.

—Jo no volia... Què voleu de mi? Sou aquí per portar-me a la Santa Seu davant el sacre sacerdot?

El rei va fer que no amb el cap.

—Sé que el comandant Yagon et va alliberar, ell mateix m'ho va dir. —En Jarkin es va atrevir a mirar-lo als ulls—. No ho sap ningú més. Ell et creia. —El rei no mostrava agressivitat, però tot i així en Jarkin se sentia intimidat. Va continuar—: De debò vas veure un monstre d'ulls verds a la batalla de Tinere?

—Sí, majestat. Tan cert com que el sol surt per l'est. L'hi juro. Aquella bèstia verda no cremava, no sagnava, no patia... Jo... El responsable de Tinere en persona em va escollir perquè fugís i donés l'alarma... A la baixada vam fer tot el que vam poder, va ser...

—Tranquil, tranquil. Si en Yagon et creia, jo també..., suposo.

—El comandant! Està bé?

—No ho sé. —En Jarkin, tot i estar nerviós, va notar ràbia a les paraules del rei—. Poc després que tu t'escapassis em va dir que volia investigar l'assumpte dels ulls verds. Va deixar de ser comandant i d'aleshores ençà ningú no sap on para... Bé, un dels meus consellers assegura que li ha arribat informació fiable que el situa a la part nord del regne, però no ho sabem del cert.

—I per què sou aquí, si no és per atrapar-me? No us he dit res que no sabéssiu.

En comptes de respondre, el rei es va asseure al seu costat. Allò sí que era inusual. L'esquena d'en Jarkin es va tensar.

—Ara mateix, noi, què creus que deu estar fent l'excomandant Yàgon?

—No ho sé, majestat. Només vaig parlar amb ell una vegada abans de la batalla de Tinere.

—Però què en penses? —El rei sonava inquisitiu, com si l'obligués a parlar del comandant. Semblava necessitat i sol. En aquell moment, en Jarkin es va adonar que ell era l'única persona amb qui segurament el rei Jòrrim podia parlar del seu amic.

—Crec que... que està buscant pistes per saber qui era aquella bèstia d'ulls verds i així protegir el regne.

—Estic segur que aquesta és la intenció de l'excomandant Yàgon..., però en el fons feia cicles que necessitava allunyar-se de Hímdor. —La ràbia va deixar lloc a la frustració—. Ell, encara que no ho sembli, odia el regne, odia la guerra, odia el rei Jòrrim IV, que va provocar la mort del seu pare, m'odia a mi per col·laborar en la mort de la Karen, la seva amiga de la infància, i per llançar-me a la batalla sense fer cas de les seves advertències, odia la religió i els seus preceptes...

En Jarkin, per molt bocamoll que fos davant els seus superiors, no hauria parlat ni que li haguessin ofert la corona.

Com si hagués estat parlant per a ell mateix i de sobte s'hagués adonat que no estava sol, el rei es va aixecar.

—Aquí ho tindràs difícil, per viure, hi ha cartells a totes les esglésies amb la teva cara. Jo de tu provaria sort a Vintur, on sempre necessiten mariners o, fins i tot, a Càlvor: la ciutat és tan gran que potser Ashúram et recompensa amb un contracte d'aprenent d'algun ofici més o menys respectable. —Va fer una pausa per mirar-se en Jarkin amb ull crític—. Si la sort no et somriu, hauràs de viure al carrer, però almenys a la capital hi ha més moviment i hi trobaràs oportunitats, tot i que mai no deixaran de buscar-te. Un heretge és un heretge.

—Moltes gràcies, majestat, jo...

No va poder acabar la frase perquè el rei es va treure la capa i d'una de les butxaques en va fer sortir una bossa, que, pel sroll, semblava plena de monedes. L'hi va allargar a en Jarkin, que l'hi va agafar.

—Continuo pensant que l'opció més segura per a tu és Vín-tur, però en cas que decideixis anar a Càlvor... —El rei es va treure un dels anells d'or que duia, amb incrustacions d'òpal blanc i blau. Abans de donar-l'hi, li va fer notar que hi havia la figura d'una espasa negra gravada a l'interior. Amb cura, va posar la joia dins la mà d'en Jarkin—. Agafa'l i guarda'l. No el venguis.

—Per a què serveix?

—D'aquí a uns quants cicles lunars, la ruta dels deu cicles de regnat acabarà i tornaré a Càlvor. Si necessites ajuda, presenta't davant les portes del castell de l'Honor i ensenya l'anell. Et deixaran passar sense fer preguntes i et portaran davant meu. —La cara del rei era molt seriosa—. Això no és un regal qualsevol, ho faig per l'excomandant Yàgon. Si el fas servir, que no descobreixin qui ets.

Aleshores, en Jarkin es va agenollar, va posar el front a terra i, aguantant-se les ganes de plorar, va dir:

—Gràcies, majestat.

En aquella posició, va sentir com les passes solitàries del rei s'allunyaven fins a desaparèixer.

En Jarkin es va passar els dies següents a les ombres, gastant una mica dels diners que tenia per arrebregar menjar i pensar quin era el millor pas a fer. L'opció més segura, tal com havia dit el mateix rei, era Vín-tur. No només perquè estava lluny de la capital, sinó també per la possibilitat d'abandonar el regne amb un vaixell.

«Però, i si el comandant Yàgon torna? I si descobreix alguna cosa que m'exonera? I si em necessita?», pensava sovint. Tard o d'hora el comandant aniria a la capital. No li va caldre cap altre argument. Si la barba i els cabells li seguien creixent, ningú no el descobriria i podria viure més tranquil... O això va suposar.

El viatge d'alguns cicles lunars fins a Càlvor va ser dur. Quan hi va arribar, no tenia diners i la capa estava gastada i esparracada. Per sort, s'havia guardat l'anell a la sola de la sabata i, tot i no ser el lloc més digne —ni còmode— per aquella joia, havia estat el més segur.

Tal com havia fet a Ciutat Sagrada, es va veure forçat a robar i, també, a demanar almoina. Barbut i amb els cabells llargs, va passar les primeres nits tranquil, en un carreró ple d'escombraries, amb la companyia d'uns quants gats.

Durant una nit de lluna plena, uns crits el van despertar. Va treure el nas pel carreró i va veure com dos soldats s'enduien un home encara més demacrat que ell. La resistència del vagabund va ser en va. En Jarkin va passar la resta de la nit despert i va veure que l'escena es repetia una vegada i una altra. Per sort, els soldats no van descobrir la seva presència. «Fins i tot a ells els deu fer fàstic entrar aquí», va pensar.

Amb el pas dels dies, va saber que quan els consellers Mauri Blisto i Rolland Murks consideraven que hi havia massa púrria als carrers de la capital, ordenaven «fer-hi neteja» i enviaven uns quants soldats a arreplegar tots els desgraciats que podien i els pujaven a uns vaixells ubicats al llac Leona. Des d'allà els portaven riu Canlleu avall fins a mar obert, on els abandonaven a la seva sort en unes barques petites.

Precisament, des de feia alguns dies, en Jarkin havia advertit que la seva zona, ubicada força a prop de la plaça del Cor Mullat, s'havia anat omplint de persones desemparades, com ell. I havia d'anar amb compte. Ja havia rebut alguna cossa i, fins i tot, una escopinada. Era un senyal inequívoc que la gent, inconscientment, veia massa rodamons. Portava unes quantes nits amagant-se més bé al carreró deixat de la mà d'Ashúram que s'havia fet seu fins que el moment va arribar: en una nit de lluna creixent, va veure com un grup de quatre soldats carregava dos vagabunds que havien trobat dormint al carrer, despistats, sense saber que els esperava el destí de la barca.

Va romandre despert tota la nit, atent. Li va passar pel cap la idea de fer servir l'anell. Sabia que el rei ja havia tornat, però utilitzar-lo per protegir-se dels soldats seria posar-lo en perill. «Quina excusa donaria? Com m'amagaria?», pensava. A més a més, no havia sentit cap notícia sobre el comandant Yàgon.

Cansat, es va sentir sol. Va treure's l'anell de la sabata i el va acariciar. S'havia acostumat a fer-ho després de les nits violentes. Aquella joia, aquell regal, li escalfava el cor. Hi havia dues persones que creien en la seva paraula, l'anell n'era la prova. Per molt que sabés que la sabata era el millor lloc, no va voler guardar-lo tan aviat i se'l va amagar dins la mà tancada. Més animat, es va aixecar i, mentre clarejava, va caminar en direcció al lloc on habitualment demanava almoïna.

Les cases per on passava eren senzilles i ben cuidades, la majoria blanques i de dos pisos. A mesura que s'apropava al centre, apareixien baranes més brillants, vidres impol·luts i façanes treballades. Els carrers canviaven la sorra per les llambordes ben col·locades. Com sempre, va aixecar el cap breument i va contemplar la muralla gruixuda de pedra blanca, que s'erigia ferma de punta a punta de la ciutat, excepte a la zona del penya-segat.

Quan només li quedava tombar a l'esquerra per arribar a la plaça del Cor Mullet, va girar sense mirar i del no-res va aparèixer un carro tirat per dos cavalls que el va atropellar. Va caure enrere i va xocar amb el cap contra la paret de la casa que feia cantonada. Al seu voltant va córrer un grup de gent vestits amb teles de seda de colors majoritàriament blau clar, daurat i blanc —estaven de moda a la capital—, però en veure que no era ningú a qui convingués deure-li cap favor, van allunyar-se'n.

Quan en Jarkin, adolorit, es va posar la mà al cap, va notar que hi tenia sang, però el gest se li va glaçar a l'instant: la mà que havia utilitzat era la que tenia l'anell del rei Jòrrim!

Nerviós, es va oblidar de la ferida, va intentar aixecar-se

recolzant el braç a terra, però l'únic que va aconseguir va ser caure de morros sobre les llambordes.

Quan es va recompondre, va veure l'anell enmig del carrer empedrat. Arrossegant-se de genolls a terra, va afanyar-se per arribar-hi, però un dels vagabunds que havia anat a veure què passava va ser més ràpid que ell.

—No! —va exclamar en Jarkin.

L'home, barbut i amb una cicatriu que li tallava la cara en diagonal, va apropar-se a en Jarkin i va preguntar-li:

—Què és això?

—Torna-me'l, sisplau... —A en Jarkin se li començava a ennuvol·lar la vista.

—Noi, me l'he trobat a terra. És meu —va dir l'home, mig desdentegat, i va proposar—: Mira, jo t'ajudo perquè la vida et vagi una mica millor i tu em dius quant val això. Què et sembla?

En Jarkin se sentia marejat; no podia pensar amb claredat.

—No t'ho pots quedar... És... No... L'hi vaig prometre.

—A qui li vas prometre què?

—Al rei.

Aleshores, el vagabund es va aixecar i es va posar a riure:

—El cop t'ha acabat de trastocar del tot, noi. Hauries fet bé de deixar-te agafar pels soldats de les barques, t'hauries estalviat aquest patiment. Segur que en puc treure una bona picossada.

I en Jarkin ja no va poder sentir res més perquè es va desmaiar.

Quan es va despertar va veure que estava estirat en un llit tou. Els ulls van trigar una mica a acostumar-se a la poca claror que hi havia. A la dreta hi tenia una finestra. Era en un primer pis. Estirat, no va ser capaç de reconèixer a quina part de Càlvor es trobava. Ja més despert, va notar que tenia el cap i el braç embenats. Estava nu.

Al cap de poc, va sentir unes passes que pujaven per unes escales de fusta i tot seguit la porta de l'habitació es va obrir. Una

figura menuda va aparèixer, però la falta de llum va impedir que la identifiqués.

Aleshores unes passes més ràpides que les primeres van pujar per les escales i una dona forta va irrompre a l'estança amb una espelma a la mà.

—Jan, fill, què hi fas, aquí? —va dir.

En Jarkin tenia un nen d'uns vuit cicles als peus del llit.

—Vaja, ja t'has despertat. Com et trobes? Pots parlar? —va preguntar la dona.

—Sí... Estic una mica marejat. On soc?

La dona va acostar-li l'espelma a la cara i li va posar la mà lliure al front.

—Amb el cop que t'has donat és normal que encara tinguis el cap emboirat. Tens el front calent. Et convé descansar més.

—On soc? Qui sou?

—Ets en un lloc segur. No pateixis. Et cuidarem fins que tornis a estar bé. Descansa. —Es va allunyar fins a la porta—. Au, Jan, sortim. Demà el podràs veure.

Quan en Jarkin va tornar a obrir els ulls els va haver de cloure de tanta claror que hi havia al seu voltant.

—Mare! El rodamon s'ha despertat! —va dir en Jan.

La porta es va obrir de seguida.

—Et trobes millor? —va preguntar la dona, i li va tornar a posar la mà al front—. No estàs tan calent, això és bo.

—Gràcies —va poder dir ell—. On soc? Qui sou?

—Jo soc en Jan! —Era un nen grenyut—. I tu?

—Hola, jo em dic Ja... Jared.

La dona hi va intervenir:

—De lluny vam veure com et va atropellar el carro i com vas intentar recuperar alguna cosa daurada de terra. Què era? Va ser una llàstima no haver arribat a temps per ajudar-te.

En Jarkin va tancar els ulls. «L'anell», va pensar. Se li va fer un nus a l'estómac de dimensions descomunals. Maleint-se a si mateix, va intentar continuar la conversa:

—Era tot el que em quedava. I la meva capa?

—L'hem llençat perquè teníem por que portés malalties i que no fos bo per a tu.

—Mare, no has dit que tenies por que ens embrutés la casa?

La dona va mirar el seu fill amb severitat i li va aguantar la mirada mentre es posava vermella.

—No passa res —es va afanyar a dir en Jarkin—. Gràcies per preocupar-vos per mi.

—Espero que no fos una peça de roba apreciada.

En Jarkin va empassar-se la saliva.

—I per què em vau recollir de terra? Estic ferit, brut i no tinc ni un real per pagar-vos l'amabilitat.

En sentir allò, la dona va riure i va dir:

—Si pots parlar tant és que et trobes millor. T'haurem de posar guapo per a quan arribi el pare; què et sembla, Jan?

—Sí, que fas una mica de pudor, eh.

La mare, aquesta vegada, no va mirar malament el seu fill, tal com en Jarkin hauria esperat. En canvi, va mostrar el seu acord:

—És veritat. Avui anirem al pati, a darrere, i et banyarem i t'arreglarem.

—Segur que Ashúram ens estima molt, mare. Hem recollit el rodamon del carrer i l'estem cuidant.

La mare es va apropar al fill, li va acariciar les grenyes negres i va dir, mirant-lo:

—Ben dit, Jan. —Aleshores va girar la cara cap a en Jarkin—: I estic segura que en Jared ens tornarà el favor d'haver-li salvat la vida... Oi que sí?

La dona va aguantar el somriure prou temps perquè en Jarkin es veiés obligat a assentir, confós pel canvi d'actitud sobtat.

—En Jared t'acompanyarà a l'escola i jugarà amb tu sempre

que vulguis. És el mínim que una persona agraïda faria per compensar l'ajuda dels seus salvadors.

—I també m'acompanyarà a la plaça del Vi a veure les parades?

La dona va acariciar el cap del seu fill.

—Sí, tot el que tu vulguis! A canvi, nosaltres li donarem menjar i un sostre. —Mentre parlava, va agafar la mà d'en Jan i se'l va endur fora de l'habitació—. Au, deixem-lo descansar i a la tarda el durem al pati.

Quan es va quedar sol, en Jarkin es va posar la mà que podia moure al front i va mirar enlaire. Havia sortit del foc per caure a les brases.

«Un esclau. Volen que sigui un esclau».

Per molta ràbia que li fes, no va necessitar gaire estona per veure que només tenia una sortida: curar-se, seguir-los el joc, fer de mainadera i el que fes falta. Potser podria passar totalment desapercebut. Almenys compliria l'última ordre del comandant Yàgon: mantenir-se amb vida. I si en algun moment veia l'oportunitat de parlar amb el rei o el comandant, tot i no tenir l'anell, hi seria a prop.

En Jarkin havia estat tan absort en els seus pensaments que no havia sentit el soroll de fusta de les escales, ni la porta obrir-se.

El primer que va veure va ser una esquena més corbada que la trajectòria d'una fletxa en un camp de batalla i una cabellera grisosa i poc poblada. Era una senyora gran que aguantava una plata de fusta plena de menjar. Tenia un somriure més antinatural que un entrei a Trysk.

—Hola, bon dia —va dir en Jarkin, que no va obtenir resposta.

Amb les mans tremoloses, la senyora va deixar la plata sobre la tauleta de nit i, amb passes curtes i constants, va sortir de l'habitació.

De seguida que es va quedar sol, en Jarkin va agafar la safata

i se la va posar sobre les cames. Hi havia un got ple d'aigua i un plat de puré de patates i carn. Sense perdre el temps, va agafar la forquilla i s'ho va menjar tot. Ben tip, es va adormir a l'instant.

Quan es va despertar, va notar que algú li estava tocant la cara; era una mà petita.

—Au, Jan, deixa'l estar, ja es despertarà tot sol. —Era la veu d'un home, calmada i agradable.

En Jarkin va obrir els ulls a poc a poc.

—Hola, Jared!

—Ei, hola, Jan.

Aleshores, l'home es va apropar a en Jarkin i va ajudar-lo a recolzar l'esquena al capçal del llit. Un cop col·locat, li va allargar la mà, i en Jarkin va veure que era molt blanca i sense cicatrius, una mà gens avesada a treballar al camp o a la guerra.

—Espero que t'hagin tractat bé. Aquí a Hímdor ens preocupem per tothom. —«Els rodamons de les barques no deuen pensar el mateix», es va dir en Jarkin—. Em dic Rolland, Rolland Murks.

En Jarkin havia sentit el nom arreu de la capital des que era petit. Tothom sabia que el rei tenia dos consellers; havia conegut en Mauri Blisto a Tinere, sobretot durant el camí cap a Ciutat Sagrada. I l'altre es trobava ara davant seu. Havia anat a parar a la boca del llop.

—Ei, et trobes bé? Et passa alguna cosa? Has empal·lidit!

En Jarkin s'havia quedat tan sorprès que s'havia oblidat que encara li estava agafant la mà.

—No, no, perdoneu, senyor Rolland, he tingut un mareig, però ja m'ha passat.

—A veure, a veure! —va dir en Jan, i es va enfilar al llit i, com si en Jarkin fos una possessió de la família, li va posar la mà al front, tal com havia vist que ho feia la seva mare—. Ui, sí que estàs calent, sí.

En Jarkin va tornar a centrar l'atenció en en Rolland i el va

sorprendre mirant-lo fixament, repassant-li les comissures dels llavis, el nas i el color dels ulls.

—Voleu alguna cosa, senyor Rolland?

Les arrugues que havien aparegut a la cara d'en Rolland Murks es van anar esborrant a poc a poc, però no del tot. Va apartar el seu fill de sobre en Jarkin i va dir:

—Perdona, Jared, és que m'ha semblat que... M'ha semblat que et tenia vist d'algun lloc... A què et dedicaves abans d'acabar dormint al carrer?

—Jo... era ferrer, senyor.

Automàticament, els ulls d'en Rolland se'n van anar cap a les mans d'en Jarkin, que, per bé que estaven brutes, no tenien prou durícies per haver treballat en aquell ofici gaire temps.

Responent a la pregunta no formulada, en Jarkin va tornar a parlar:

—Bé, hauria de dir aprenent de ferrer perquè amb prou feines vaig durar més de mig cicle lunar.

—Ostres, un dia d'aquests m'expliques què va passar, si vols. Aquí a Càlvor?

—A Tinere, senyor.

En comptes d'una habitació, aquella estància li va semblar una presó d'on no podia escapar-se.

—Que curios, la teva pell és molt blanca per ser del sud del regne. —Un silenci perillós va inundar l'habitació, però en Rolland va seguir parlant—: Tanmateix, segur que has viscut amb honor i fidel a les Ensenyances, i Ashúram, amb els ulls que tot ho veuen, t'ha volgut recompensar portant-te a casa nostra.

L'únic que en Jarkin va poder dir va ser:

—Sí, senyor.

En Rolland Murks, amb un somriure pacífic a la boca, va endur-se en Jan cap a l'entrada i va dir-li fluixet mentre ajustava la porta:

—Va, què et sembla si abans que el pare marxi una estona

anem a preparar la banyera i tot el que necessitem per deixar-lo ben guapo?

—Sí, sí!

Un cop van ser fora, en Jarkin va notar-se tot el cos xop. «Ha anat de ben poc, però crec que no m'ha reconegut». El cansament va poder més que els nervis i va tancar els ulls, rebenat.

El van tornar a despertar al cap d'una estona.

—Som-hi, que et deixarem net com un reial acabat de forjar, ja ho veuràs —va dir la dona, decidida.

Amb ajuda, en Jarkin es va aixecar del llit, despullat. Van baixar les escales de fusta i es va trobar dins la casa més luxosa que havia trepitjat mai. Les parets, de pedra regular, estaven cobertes de prestatgeries plenes de llibres. El terra era de fusta. Al centre del que va suposar que era la sala comunitària hi havia butaques que semblaven tan còmodes com el seu llit i al fons s'entreveia un passadís d'on sortia una olor d'estofat acabat de fer que li va fer venir aigua a la boca. Però no van anar cap allà, la dona li va tocar l'espatlla bona i se'l va endur en direcció contrària, cap a la part del darrere de la casa, a un pati interior ple de plantes. Feia fred. Al centre, havien preparat una mena d'olla de mida humana d'on sortia vapor. En aquell precís moment, la dona gran que li havia portat el menjar hi tirava una galleda d'aigua bullent. Un cop va acabar, es va apropar a ells i sense aixecar el cap va dir:

—Vaig a revisar l'estofat i a preparar la taula per sopar, si us sembla bé, senyora.

—Para taula per a quatre en comptes de per a tres —va dir la dona amb veu neutra.

«Ella no menja amb la família?», es va preguntar en Jarkin.

Amb la criada dins de casa, la mare d'en Jan va canviar el to cordial en què se li havia adreçat al matí i va ordenar-li amb la veu que acabava d'emprar amb l'anciana:

—Fica't a dins.

En Jarkin ho va fer.

Feia cicles que no experimentava aquella sensació d'escalfor líquida i purificadora al cos. Ni quan era soldat havia tingut l'oportunitat de banyar-se com ara. Una quantitat d'aigua calenta com aquella era difícil d'aconseguir. Escalfar-la era molt costós. Per un moment, es va oblidar que s'estava convertint en un esclau.

Sense demanar-li permís, la dona el va començar a fregar fort amb una pastilla de sabó.

—Puc jo també, mare? Vull rentar en Jared!

Ella va contestar mirant en Jarkin fixament:

—Deixa que es fregui una mica ell tot sol, i després, si vols, segur que et deixarà ensabonar-lo una estona, oi?

—Sí, sí —va dir en Jarkin, que havia perdut l'esperança de tenir un moment de pau.

—Bé, doncs començo a preparar les tovalloles per a quan et traguem d'aquí... perquè sembla que ho he de fer tot jo, en aquesta casa! Mira que li he dit que me les deixés preparades. Amb tot el que hem fet i fem cada dia per aquella vella i ens ho paga d'aquesta manera... Ara vinc.

Amb la dona fora, en Jarkin va aprofitar per ensabonar-se.

—Jared, Jared! —va dir en Jan, enfilat sobre un tamboret al costat del cossi mentre li tocava sense cura l'espalla masegada—. Deixa que et fregui una estona.

En Jarkin no va dir res i el va deixar fer.

Just quan l'aigua es començava a refredar, la mare va tornar.

—Surt d'aquí dins, que t'eixugo. I t'hem de tallar aquest desgavell que tens al cap, que se'ns fa tard, s'acosta l'hora de sopar i ens queda poca llum de dia.

Dit i fet. En Jarkin, amb ajuda, va sortir nu i net, el van eixugar i el van fer seure en un tamboret. El terra del voltant estava cobert amb un llençol vell. Va tenir l'impuls de resistir-s'hi: s'assemblaria massa als cartells on apareixia com a heretge i el descobriren, però no se li va acudir com ho podia fer. En un mo-

ment, va tenir els cabells tallats, la barba curta i perfilada i un nus a l'estómac que no li marxava.

«Potser el conseller no em reconeixerà...».

—Quan tornis a necessitar que et talli els cabells, avisa'm, però la barba te l'hauràs d'arreglar tu. Avui, abans d'anar a dormir revisa-te-la bé i procura portar-la sempre així, que no pot ser que en Jan no vagi amb un senyor per Hímdor.

Dit això, va fer aixecar en Jarkin del tamboret. La dona va manar a l'anciana que recollís el llençol i portés roba neta: sabates marrons, de pell, pantalons blaus de tela fina i samarreta blanca oberta per la part del pit. Finalment van entrar a la casa. L'escalfor de la llar de foc creava un ambient distès, però en Jarkin tenia una por indescriptible pel que podia passar.

El moment de la veritat va arribar quan la mare, en Jan i en Jarkin, ja asseguts a taula, van sentir com la porta de l'entrada s'obria i l'anciana sortia de la cuina a rebre el seu amo, que li va deixar una maleta de pell i l'abric sobre els braços que ja tenia preparats. El mateix Rolland Murks va tancar la porta i amb un «Bona nit a tots. A punt per menjar una mica?», es va asseure a taula, va picar l'ullet al seu fill i va agafar la mà de la seva dona, que ja tenia el braç estirat; tot seguit, va posar la mirada sobre en Jarkin.

—Vaja! Això ja és una altra cosa, Jared! És com si t'haguessin tret més de deu cicles de sobre! Sembles...

I dit això, va haver de parar de parlar perquè la seva dona i en Jan van tancar els ulls i es van agafar les mans. En Jarkin i en Rolland Murks els van imitar. El conseller va beneir la taula mentre l'anciana posava l'estofat als plats amb un cullerot que tremolava.

—Ashúram, déu del Sol, de les bones collites, dels arbres fruiters i de la bona convivència, beneeix aquests aliments que ens disposem a menjar.

En Jarkin mirava en Rolland Murks de reüll i es va adonar

que el conseller tenia el front arrufat i alternava mirades divertides amb la seva família i ullades dubitatives cap a ell.

En Rolland es va acabar l'estofat molt de pressa.

—Si em permeteu, ara vinc —va dir—. He d'anar al despatx a revisar un assumpte que tinc pendent.

L'home se'n va anar a dalt i a en Jarkin li van retornar tots els temors. Va reaccionar:

—Jo no m'acabo de trobar bé. El menjar era molt bo, senyora, però me n'aniré a descansar a l'habitació...

—Podràs pujar les escales tu sol, Jared?

—Sí, no us preocupeu, senyora —va respondre, ja dret.

Procurant que el cruixit de les escales no el delatés, va pujar i un cop a dalt va sentir soroll que venia d'una habitació que tenia la porta ajustada. S'hi va apropar i, a dins, hi va veure en Rolland Murks. Tenia un paper a la mà. Les seves pors es van fer realitat:

—Ho sabia, ho sabia —va dir el conseller per a si mateix. Va arrugar el paper—. És l'heretge.

En Jarkin amb prou feines va tenir temps d'anar de puntetes cap a la seva habitació. Quan va sentir que les passes continuaven cap al pis de sota va saber del cert que havia de fugir.

Però es trobava en un primer pis.

«Potser a l'habitació de matrimoni hi ha un balcó». No sabia on era, però la va trobar de seguida i, com havia sospitat, tenia balcó. Mentre provava d'obrir la finestra sense fer soroll, va sentir que en Rolland Murks cridava:

—I en Jared, on és?!

No va voler sentir res més. Amb les mans tremoloses, va obrir la finestra, va passar les cames per sobre la barana del balcó, es va ajupir tant com va poder i va saltar.

El cop va ser brusc, va caure de costat contra el terra i es va rascar el cap amb les llambordes. Li va costar aixecar-se, però ràpidament va mirar amunt i va veure que al balcó hi apareixia el conseller:

—Heretge! No fugis!

En Jarkin va arrencar a córrer. Sabia que no tenia escapatòria, però havia de viure. Com fos.

Li feia mal el cap, li coïa l'espatlla i es notava l'estómac regirat. No estava en condicions ni de caminar.

Es va passar bona part de la nit buscant un lloc on amagar-se, però sabia que en Rolland Murks tenia prou poder i recursos per rastrejar tota la ciutat fins a trobar-lo. I no podia sortir de la muralla blanca perquè les entrades, encara que fos de nit, estarien vigilades. Estava atrapat.

Tampoc no podia acudir al rei. No ho hauria fet encara que hagués tingut l'anell, ja era massa tard.

A mesura que la nit avançava, les torxes de les patrulles augmentaven, acompanyades de soroll de repics de llances contra el terra i xocs d'armadures.

Ell havia sigut soldat i sabia com actuaria l'exèrcit de Hímdor. «La gàbia», va pensar. Com que sabien que no podia sortir sense ser vist, començarien des de fora de la ciutat, d'esquena contra la muralla, i anirien pentinant-ho tot fins a trobar-lo.

La muralla de Càlvor no estava tancada. Tenia forma d'U perquè part de la ciutat es trobava a la vora d'un barranc que servia de barrera natural. Era impossible escalar-hi i, sobretot, sortir-ne viu si hi queia: tenia una alçària de més de dues-centes passes i a sota hi havia el llac Leona. A la zona del penya-segat, s'hi concentraven roques afilades, era una trampa mortal. Tothom el coneixia amb el nom del «penya-segat dels heretges».

Tanmateix, per molt improbable que pogués semblar, era la seva única oportunitat de fugir. Potser.

La lluna creixent va creuar el cel nocturn mentre en Jarkin esquivava les últimes patrulles que es col·locaven per començar la gàbia. Quan ja era a prop del penya-segat, però, la seva presència va ser alertada per un soldat, que va fer un crit d'alarma.

No s'ho va pensar: va arrencar a córrer.

Les cames li feien figa, tenia els genolls adolorits per la caiguda, els pulmons li cremaven, el braç ferit li punxava tota la part del coll i va notar la sang del cap que li baixava per l'esquena.

Li quedava ben poc per arribar a la vora. El penya-segat es trobava al costat del castell de l'Honor i de l'església de Càlvor.

El penya-segat dels heretges rebia aquell nom perquè des de la fundació de Càlvor havia estat l'escenari escollit per a l'execució de qualsevol que hagués gosat jugar amb les paraules escrites al *Llibre del Sol*, les *Ensenyances d'Ashúram*, i també per eliminar tothom que molestés els poderosos, fent-los passar per heretges. En Jarkin recordava que en Soldin, el seu antic cap d'equip, li havia dit que l'última persona que havien llençat pel penya-segat havia estat una nena rossa molt petita.

I ell hi anava de cap.

Decidit.

No tenia cap altra sortida.

I viuria.

Com fos.

Cada vegada tenia els soldats més a prop. Quan li quedaven molt poques passes, una fletxa se li va clavar a l'espatlla, la que tenia ferida.

Va caure a terra, però no es va rendir.

Es va aixecar com va poder.

Els soldats eren a tocar.

Mig coixejant, amb una espatlla molt més avall que l'altra i deixant un rastre de sang, va tornar a córrer mentre sentia darre-re seu els soldats que desembeinaven les espases.

Gairebé a la vora del precipici, els perseguïdors van afluir la marxa; ell, en canvi, va accelerar tant com va poder. I va saltar.

Sense cap certesa.

Sense por.

A la recerca de la llibertat.